

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 czerwca 2016 roku (data prezentaty) małoletni powodowie N. K. (1) i N. K. (2), reprezentowani przez matkę K. K., wnieśli o zasądzenie od pozwanego M. K. alimentów w kwocie po 1 575,71 zł na rzecz małoletniej N. K. (1) oraz w kwocie po 1 260,90 zł na rzecz małoletniego N. K. (2), płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej z góry do 10. dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 01 czerwca 2016 roku oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletnich powodów zwrotu kosztów procesu /k. 3-5/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 01 sierpnia 2016 roku (data prezentaty) pozwany M. K., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, uznał powództwo w zakresie alimentów na rzecz małoletniej N. K. (1) do kwoty po 500 zł miesięcznie oraz na rzecz małoletniego N. K. (2) do kwoty po 400 zł miesięcznie, płatnych na rachunek bankowy matki małoletnich K. K. z góry do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia prawomocnego wyroku, wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k. 56-58/.

Wnioskiem z dnia 17 października 2016 roku przedstawicielka ustawowa małoletnich, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie pozwanego M. K. dołożenia tytułem alimentów kwoty 1.500 zł miesięcznie na rzecz małoletniej N. K. (1), kwoty 1.200 zł miesięcznie na rzecz małoletniego N. K. (2) oraz kwoty 400 zł miesięcznie na rzecz przedstawicielki ustawowej K. K., tj. łącznie kwoty 3.100 zł miesięcznie /k. 89-94/.

Na rozprawie w dniu 17 października 2016 roku pełnomocnik przedstawicielki ustawowej zmodyfikował żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego tytułem alimentów na rzecz małoletniej N. kwoty 1.600 zł miesięcznie oraz na rzecz małoletniego N. kwoty 1.300 zł miesięcznie, zaś pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew /k. 169/.

Postanowieniem z dnia 28 października 2016 roku tutejszy Sąd udzielił zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zasądzenie od pozwanego M. K. tytułem alimentów kwoty 900 zł miesięcznie na rzecz małoletniej N. oraz 700 zł miesięcznie na rzecz małoletniego N. /k. 178-184/. Zażalenie zostało oddalone /k. 517/.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2017 roku pełnomocnik podtrzymał stanowisko odnośnie kwoty 1.600 zł na rzecz małoletniej N. oraz 1.200 zł na rzecz małoletniego N. oraz zmodyfikował powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie powyższych alimentów od dnia wniesienia pozwu, zaś pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko odnośnie uznania powództwa do kwoty 500 zł na rzecz małoletniej N. oraz 400 zł na rzecz małoletniego N. /k. 439/.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2017 roku pełnomocnik przedstawicielki ustawowej podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.000 zł tytułem niezaspokojonych potrzeb małoletnich powodów za okres od dnia 01 czerwca 2016 roku do dnia 22 czerwca 2016 roku, zaś pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew /k. 513/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia N. K. (1) urodziła się w dniu (...), zaś małoletni N. K. (2) urodził się w dniu 11 grudnia 2014 roku /odpisy skrócone aktów urodzenia k. 6-7/. Pochodzą ze związku małżeńskiego M. K. i K. K. /odpis skrócony aktu małżeństwa k. 8/. Rodzice małoletnich zamieszkiwali wspólnie do dnia 08 kwietnia 2016 roku, gdy pozwany wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...). Od tego czasu bieżącą opiekę nad dziećmi sprawuje ich matka.

Małoletni N. K. (2) ma 2,5 roku. Mieszka wraz z matką, siostrą i babką macierzystą. Nie uczęszcza do dziennej placówki opiekuńczej typu żłobek, pozostaje pod opieką matki. Od września 2017 roku przedstawicielka ustawowa zamierza zapisać małego do przedszkola /k. 442/. Małoletni jest ogólnie zdrowy, korzysta z opieki medycznej w LuxMed /k. 174/.

Koszty utrzymania małego N. przedstawicielka ustawowa oceniła na kwotę około 1.200 zł miesięcznie, na co składają się następujące wydatki: opiekunka – 100 zł; wyżywienie – około 200-300 zł; pieluchy – 150 zł; higiena i środki czystości – 100 zł; obuwiu i ubrania – 200 zł; rozrywka (zabawki, wyjścia) – 100 zł; leki – 100 zł oraz koszty mieszkaniowe przypadające na małego powoda /k. 174, 441/.

Małoletnia N. K. (1) ma 8 lat. Mieszka wraz z matką, bratem i babką macierzystą. Od września 2016 roku uczęszcza do I klasy szkoły podstawowej, nie korzysta z odpłatnych zajęć dodatkowych. W związku z rozpoczęciem nauki szkolnej dziecka we wrześniu i październiku 2016 roku przedstawicielka ustawowa poniosła koszty wyprawki dla córki w łącznej kwocie około 1.260 zł (w tym buty, mundurek, opłaty szkolne, wyprawka, telefon) /k. 92/. Małoletnia choruje na niedoczynność tarczycy oraz zaburzenia refrakcji i akomodacji /k. 91, 127/. Ma stwierdzoną chorobę H., którą odziedziczyła po ojcu /k. 170/. W związku ze stanem zdrowia małoletnia przyjmuje leki oraz korzysta z opieki medycznej w LuxMed, w większości opłacanej przez matkę małych w kwocie 241 zł miesięcznie /k. 40, 76-77, 124-126, 174, 432/.

Koszt utrzymania małej N. przedstawicielka ustawowa oceniła na kwotę około 1.500 zł miesięcznie, na co składają się następujące wydatki: wyżywienie – 400 zł; obiady w szkole – około 150-180 zł (dotychczas opłacane przez (...)); odzież i obuwiu – 100 zł; kosmetyki – około 70-80 zł; środki czystości – około 100-150 zł; rozrywka (urodziny, kino, wyjścia) – 100 zł; leki na niedoczynność tarczycy i układ moczowy – 38 zł; leki (zwykłe) – 100 zł; wydatki szkolne (wycieczki, wyprawka) – około 300-400 zł; dokupienie podręczników – 150 zł (jednorazowo) oraz koszty mieszkaniowe przypadające na małą powódkę /k. 173, 441/. Małoletnia chciałaby uczęszczać na dodatkowe zajęcia z tańca (koszt 150 zł miesięcznie) oraz jazdy konnej (koszt 30 zł za 45 minut) /k. 441/.

Pozwany zakwestionował wskazane wyżej koszty utrzymania dzieci oceniając, iż koszt utrzymania małej N. wynosi około 700 zł miesięcznie, zaś koszt utrzymania małego N. – około 500 zł miesięcznie. W koszty utrzymania małej N. pozwany wliczył następujące wydatki: koszty utrzymania mieszkania (czynsz, opłaty) – 108 zł; edukacja – około 150-180 zł; jedzenie – 150 zł; środki higieniczne i chemiczne – 50 zł; ubrania i obuwiu – 100 zł; zabawki, książeczki, rozrywka – 100 zł /k. 57/. Natomiast w koszty utrzymania małego N. pozwany wliczył następujące wydatki: koszty utrzymania mieszkania (czynsz, opłaty) – 108 zł; jedzenie – 150 zł; środki higieniczne i chemiczne – 150 zł; ubrania i obuwiu – 50 zł; zabawki, książeczki, rozrywka – 50 zł /k. 57/.

Przedstawicielka ustawowa K. K. ma 31 lat. Posiada wykształcenie średnie jako technik-ekonomista. Ma również wykształcenie kosmetyczne jako wizażystka /k. 173-174/. Mieszka wraz z dwójką dzieci i swoją matką Z. L. w 3-pokojowym mieszkaniu matki. Z rodziną pomieszkuje również brat przedstawicielki ustawowej D. L.. Matka przedstawicielki ustawowej choruje na toczeń układowy, jest niezdolna do pracy, utrzymuje się z renty w wysokości 940 zł miesięcznie, ze względu na stan zdrowia nie może w pełnym zakresie opiekować się małym N. /k. 90, 96, 170, 174, 417, 418/. Przedstawicielka ustawowa mał. powodów partycypuje w $\frac{3}{4}$ kosztów utrzymania mieszkania, które wynoszą: czynsz 314 zł; kredyt mieszkaniowy – 212 zł; Internet – 99 zł; gaz – 54 zł; prąd – 123 zł /k. 91, 441/. W okresie lipiec-wrzesień 2016 roku płatności za mieszkanie przy ul. (...) były dokonywane z rachunku brata przedstawicielki ustawowej D. L. /k. 106-109, 113, 115, 119, 121, 123/.

Od czasu zawarcia małżeństwa z pozwanym przedstawicielka ustawowa nie pracowała stale zawodowo, gdyż zajmowała się domem i dziećmi. Strony zgodnie ustaliły, że przedstawicielka ustawowa pozostanie w domu z dziećmi do czasu ukończenia przez małego N. 3. roku życia. W okresie od września 2013 roku do czerwca 2014 roku pracowała jako kasjer-sprzedawca na (...), osiągając wynagrodzenie w kwocie około 1.500 zł miesięcznie, była to jej ostatnia praca /k. 90, 170/. Od lipca 2016 roku jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku /k. 41, 468/. W ostatnim czasie podejmowała prace dorywcze dla znajomych jako wizażystka, z czego otrzymywała około

300-400 zł miesięcznie (50 zł za jednorazową usługę czesania lub makijażu) /k. 441, 443/. Korzysta z pomocy (...), skąd otrzymuje zasiłki celowe na zakup żywności czy środków czystości /k. 42-43, 415/. Dodatkowo od lipca 2016 roku otrzymuje kwotę 500 zł z programu „Rodzina 500+” /k. 442/. W deklaracji podatkowej za 2015 rok wykazała dochód w kwocie 0 zł, rozliczała się wspólnie z mężem /k. 44-47/. Nie posiada oszczędności. Jest współwłaścicielką dwóch działek w B. (gmina S.) o łącznej powierzchni około 1,6 ha /k. 35, 240-242/. Była również właścicielką działki o pow. 1,15 ha w B., którą sprzedała w październiku 2014 roku za kwotę 9.000 zł, którą przeznaczyła na pokrycie kosztów utrzymania rodziny /k. 243-245/.

W wakacje 2016 roku przedstawicielka ustawowa zabrała dzieci na wyjazd nad morze, koszt 2.500 zł. Nie otrzymała od pozwanego zwrotu z podatku (co chciała przeznaczyć na wyjazd wakacyjny). Koszt wyjazdu na ferie przedstawicielka ustawowa oceniła na kwotę około 1.000 – 1.200 zł na dwoje dzieci /k. 442/. Własny koszt utrzymania przedstawicielka ustawowa mał. powodów oceniła na kwotę około 500 zł miesięcznie, w tym: wyżywienie – 200 zł; kosmetyki i środki czystości – 200 zł /k. 175/. W lutym 2017 roku, na skutek braku łożenia przez pozwanego alimentów zgodnie z postanowieniem zabezpieczającym, przedstawicielka ustawowa złożyła wnioszek o egzekucję komorniczą. Uprowadziła o tym pozwanego /k. 295-302, 512/. Matka powodów oceniła, iż niezaspokojone potrzeby dzieci w okresie od 01 czerwca 2016 roku do 23 czerwca 2016 roku wyniosły około 1.000 zł, w związku z czym musiała się zapożyczać. W tym okresie pożyczyla od brata D. L. kwotę 1.000 zł, zaś łączne zadłużenie na rzecz brata D. L. oceniła na kwotę 4.000 zł /k. 509/.

Pozwany M. K. ma 36 lat. Z zawodu jest elektrykiem, posiada wykształcenie zawodowe. Od kwietnia 2016 roku zamieszkuje wraz ze swoją matką w jej mieszkaniu, prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, pozwany nie partycypuje w kosztach utrzymania mieszkania czy wyżywienia /k. 171/. Koszt czynszu mieszkania matki pozwanego wynosi 700 zł /k. 175-176, 509-513/.

Do stycznia 2016 roku pracował w firmie (...) jako konserwator-elektryk, z czego otrzymywał wynagrodzenie w kwocie około 2.800 – 3.000 zł miesięcznie. W tym czasie podejmował również dodatkowe prace, z czego otrzymywał około 1.000 zł. Pozwany zrezygnował z tej pracy, gdyż chciał spróbować swoich sił jako przedsiębiorca z własną działalnością gospodarczą, uważał, iż zarobi więcej prowadząc działalność gospodarczą /k. 175-176/. Od lutego do czerwca 2016 roku był zarejestrowany jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku w kwocie 831,10 zł brutto miesięcznie /k. 81-82, 175/. Następnie podejmował się prac dorywczych jako elektryk. Obecnie od września 2016 roku prowadzi własną działalność gospodarczą z zakresu usług elektrycznych, pracuje w systemie zmianowym 07:00-15:00 lub 15:00-22:00 /k. 171, 176/. Jako miesięczne koszty prowadzenia działalności gospodarczej pozwany wskazał składki ZUS – 450 zł, dostęp do portali internetowych celem poszukiwania klientów – około 80 zł, paliwo – około 400-500 zł oraz raty za samochód V. (...) w kwocie 870 zł miesięcznie /k. 175-176, 5-9-513/. W okresie wrzesień-grudzień 2016 roku uzyskał przychód brutto w średniej kwocie 16.258,62 zł, co dało dochód netto w kwocie 10.496,56 zł (miesięcznie około 2.624 zł) /k. 465/. Jest zatrudniony na umowę o dzieło w firmie swojej matki, gdzie wykonuje konserwacje jako elektryk budynku. Matka pozwanego B. K. podpisała umowę z firmą (...) na wykonanie konserwacji budynku i elektryczności, co zleciła pozwanemu /k. 171/. W deklaracji podatkowej za 2015 rok pozwany wykazał dochód w kwocie 51.328,41 zł, rozliczał się wspólnie z żoną /k. 44-47/. Z historii rachunku bankowego pozwanego wynika, iż w okresie marzec-październik 2016 roku otrzymał on wpłaty w łącznej kwocie około 36.570 zł, w tym: kwotę 16.650 zł od I. R., kwotę 8.915 zł od matki B. K., kwotę 3.615 zł tytułem zasiłku z urzędu pracy i zwrotu podatku za 2015 rok, kwotę 1.650 zł od D. L. oraz kwotę 6.700 zł tytułem wpłat własnych /k. 145-167/. Według pozwanego nie współpracował on z firmą (...) ani z B. M., jedynie wykonywał prace elektryczne dla tych firm jako podwykonawca na rzecz marketów T. i Castorama /k. 176/. Posiada samochód matki V. (...) rocznik 2002 kupiony na kredyt, rata 870 zł /k. 169, 171, 175/. Nie posiada oszczędności. Posiada zobowiązania finansowe z tytułu kredytu na aparat fotograficzny, rata 40 zł miesięcznie oraz z tytułu karty kredytowej, rata 60 zł miesięcznie /k. 175/. Własne koszty utrzymania ocenił na kwotę około 500 zł, w tym wyżywienie 400 zł, odzież i obuwie 200 zł /k. 175-176, 509-513/.

Od czasu wyprowadzki pozwany utrzymywał nieregularne kontakty z dziećmi, co tłumaczył utrudnianiem tych kontaktów ze strony przedstawicielki ustawowej. Wystąpił z wnioskiem o uregulowanie kontaktów, w dniu 20 lutego 2017r. w sprawie sygn. akt V Nsm 2029/16 zapadło postanowienie w trybie zabezpieczenia, które jest obecnie realizowane /k. 433-434/. W czasie kontaktów małoletni przebywają na całkowitym utrzymaniu pozwanego, które

ocenil on na kwote 200 zł w czasie jednego weekendu. Przedstawicielka ustawowa przekazywała na kontakty ubranka dla dzieci i pampersy dla syna /k. 172/. Od czasu wyprowadzki pozwany partycypował w kosztach utrzymania dzieci w łącznej kwocie 900 zł miesięcznie /k. 4, 30-32, 39, 57, 61-65, 97-104, 136-139/. Oplaca też telefon córki N. w kwocie 40 zł miesięcznie, w razie konieczności kupuje także leki dla córki /k. 172, 175/. Poza małoletnimi pozwany nie posiada innych dzieci na utrzymaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w szczególności na podstawie: zeznań przedstawicielki ustawowej K. K. /k. 173-175, 441-443, 509/ oraz pozwanego M. K. /k. 175-176, 509-513/, zeznań świadków D. L. /k. 169-171/ i B. K. /k. 171-173/ oraz dowodów z dokumentów.

Dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy Sąd uznał za wiarygodny i w pełni wartościowy materiał dowodowy. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, zaś Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 133 § 1 k.r.o., rodzice mają obowiązek świadczeń względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z treścią art. 135 § 1 i 2 k.r.o., zależy z jednej strony od potrzeb osoby uprawnionej, z drugiej zaś strony od możliwości zarobkowych i majątkowych osoby zobowiązanej. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Przyjmuje się, za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku (III CZP 91/86), że „przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiedni do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody”.

Granicę obowiązku alimentacyjnego stanowią uzasadnione potrzeby uprawnionego. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą „dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku” (por. Z. K., Alimenty i ojcostwo. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III opubl. Lex).

Bezsprzecznie pozwany, jako ojciec małoletnich, jest zobowiązany do ich alimentowania. Jednakże ustalając wysokość alimentów należy wziąć pod uwagę usprawiedliwione potrzeby dzieci oraz możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego.

Oceniając usprawiedliwione potrzeby małoletnich i związane z tym koszty Sąd uwzględnił w większości stanowisko przedstawicielki ustawowej, dokonując jednakże nieznacznych modyfikacji tych kosztów. Zdaniem Sądu kwotą pozwalającą na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej N. jest kwota około 1.000 zł miesięcznie, na co składają się: koszty utrzymania mieszkania – 150 zł; żywienia – 300 zł; obiady w szkole – 150 zł /obecnie koszt ponoszony przez (...)/; odzież i obuwie – 100 zł; higiena i środki czystości – 80 zł; rozrywka – 80 zł; leki – 40 zł; wydatki szkolne i wyprawka – 100 zł; wyjazd wakacyjny i feryjny – 100 zł. Natomiast usprawiedliwione koszty

małoletniego N. Sąd ocenił na kwotę około 900 zł miesięcznie, na co składają się: koszty utrzymania mieszkania – 150 zł; wyżywienie – 300 zł; pieluchy – 100 zł; higiena i środki czystości – 80 zł; obuwie i ubrania – 100 zł; rozrywka – 80 zł; wyjazd wakacyjny i feryjny – 100 zł; leki – 20 zł. Należy przy tym podkreślić, iż pozwany ma uregulowany kontakt z dziećmi w okresie wakacji 2017r. i również poniesie koszty związane z zorganizowaniem wypoczynku letniego /k. 433/. Postanowienie o uregulowaniu kontaktów pozwanego z dziećmi w trybie zabezpieczenia zapadło w dniu 20.02.2017r. na wniosek pozwanego, co Sąd uwzględnił przy określaniu wysokości kwot alimentów.

Dokonując powyższych wyliczeń Sąd wziął pod uwagę, iż w mieszkaniu matki przedstawicielki ustawowej zamieszkuje faktycznie 4-5 osób (łącznie z D. L.), a zatem koszty utrzymania tego mieszkania Sąd podzielił zgodnie z liczbą osób w nim przebywających. Jednocześnie w koszt utrzymania mieszkania Sąd nie wliczył kosztu kredytu, bowiem w sytuacji, gdy jedyną właścicielką mieszkania jest babka macierzysta małoletnich – Z. L., nie stanowi on usprawiedliwionych kosztów dzieci. Nadto Sąd dokonał obniżenia kosztów odzieży i obuwia oraz środków higienicznych dla obojga dzieci, a także wydatków szkolnych na rzecz małoletniej N.. Jako usprawiedliwionego kosztu dzieci Sąd nie przyjął również abonamentu medycznego M., gdyż zdaniem Sądu przedstawicielka ustawowa ma możliwość korzystania z publicznej opieki zdrowotnej, zaś przeznaczanie comiesięcznej kwoty 240 zł (rocznie 2.880 zł) w sytuacji 3- lub 4-krotnego skorzystania z usług tej placówki wydaje się nieracjonalnym.

Przechodząc do możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego Sąd uznał, iż realnie wynoszą one co najmniej 3.500 zł miesięcznie. Co prawda pozwany nie posiada wyższego wykształcenia, jednakże zawód, który wykonuje, a także dotychczasowe bogate doświadczenie zawodowe pozwala przyjąć, iż ma on znaczne możliwości zarobkowe. Do 2016 roku pozwany pracował w firmie (...), gdzie otrzymywał wynagrodzenie w kwocie około 3.000 zł miesięcznie, a nadto podejmował się dodatkowych prac z zakresu elektryki, z czego otrzymywał około 1.000 zł. Zdaniem Sądu obecne pogorszenie sytuacji finansowej pozwanego jest wyłącznie skutkiem jego osobistych działań, gdyż pozwany sam zrezygnował z dobrze płatnej pracy w firmie (...) i zdecydował się otworzyć własną działalność gospodarczą. Podejmując taką decyzję pozwany winien mieć na względzie, iż posiada na utrzymaniu rodzinę, w tym dwoje małoletnich dzieci i niepracującą zawodowo żonę. Odnosząc się do działalności gospodarczej pozwanego Sąd ocenia jego możliwości zarobkowe w tym zakresie na kwotę co najmniej 3.500 zł. Warto przy tym wskazać, iż tak istotne koszty prowadzenia działalności jak paliwo w kwocie 400-500 zł miesięcznie oraz raty za samochód w kwocie około 900 zł miesięcznie pozwany wlicza w koszty prowadzenia działalności, a zatem koszty te nie stanowią jego osobistych miesięcznych wydatków. Ponadto należy zauważyć, że obecnie pozwany, mimo osiągniętych dochodów, nie dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania swojej matki, w którym przebywa oraz nie partycypuje w kosztach swojego wyżywienia. Pozwala to przyjąć, iż pozwany dysponuje miesięcznie kwotą pozwalającą na partycypowanie w kosztach utrzymania obojga dzieci na poziomie łącznej kwoty 1.500 zł.

Pozostałą część niezaspokojonych potrzeb dziecka winna ponosić, zdaniem Sądu, przedstawicielka ustawowa małoletnich. Dotychczas K. K. nie pracowała zawodowo, gdyż zajmowała się domem i sprawowała bieżącą codzienną opiekę nad dwojgiem małoletnich dzieci. Jednakże małoletnia N. jest już uczennicą szkoły podstawowej i większość dnia spędza w szkole, zaś małoletni N. od września 2017 roku prawdopodobnie będzie uczęszczał do przedszkola. Przedstawicielka ustawowa ma zatem możliwość podjęcia stałej pracy zarobkowej, co pozwoli jej uzyskiwać środki potrzebne na utrzymanie własne oraz pokrycie brakujących środków na utrzymanie dzieci. Obecnie przedstawicielka ustawowa ma także możliwość pracy dorywczej jako wizażystka. Wobec ustalenia w dniu 20.02.2017r. kontaktów pozwanego z dziećmi w trybie zabezpieczenia na wniosek pozwanego, matka małoletnich powodów ma więcej czasu na wykonywanie prac dorywczych i może je wcześniej zaplanować znając grafik kontaktów pozwanego z mał. powodami.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż alimenty w kwocie 800 zł na rzecz małoletniej N. oraz w kwocie 700 zł na rzecz małoletniego N. pozwolą zaspokoić niezbędne potrzeby małoletnich oraz nie będą stanowiły nadmiernego obciążenia dla pozwanego M. K.. Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 1.000 zł tytułem niezaspokojonych potrzeb małoletnich w okresie od 01 do 22 czerwca 2016 roku, bowiem nie uznał tych kosztów za udowodnione. Przedstawicielka ustawowa wskazała, iż po wyprowadzce męża musiała się zapożyczać, gdyż nie posiadała środków na bieżące utrzymanie, a pozwany dokonywał wpłat ustalonych alimentów nieregularnie bądź w niepełnej kwocie. Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, iż w początkowym okresie

po wyprowadzce pozwany regularnie wpłacał na rachunek przedstawicielki ustawowej kwotę 900 zł miesięcznie, zaś przedstawicielka ustawowa nie złożyła żadnych dowodów potwierdzających otrzymanie we wskazanym okresie pożyczki od brata D. L. w kwocie 1.000 zł. Nadto przedstawicielka ustawowa nie wykazała jakie dokładnie potrzeby dzieci nie zostały zaspokojone w powyższym okresie. Świadek D. L. zeznał, iż pożyczył matce mał. powodów pieniądze na wyjazd nad morze /k. 171/, natomiast matka mał. powodów zeznała, iż pożyczyła pieniądze od brata i znajomych na jedzenie /k. 509/. Wobec braku wykazania przez matkę mał. powodów, iż występują niezaspokojone potrzeby małoletnich powodów za okres 1-22.06.2016r. oddalono powództwo również i w tej części.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 § 1 i 2 k.r.o., orzeczono jak w pkt 1 i 2 sentencji.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 3-4 sentencji.

O kosztach procesu w części odnoszącej się do kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie znosząc je między stronami. Obie strony niniejszego postępowania były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Zarówno przedstawicielka ustawowa, jak i pozwany, częściowo przegrali. W związku z powyższym Sąd postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów w zakresie wynagrodzenia reprezentujących ich pełnomocników. W pozostałym zakresie Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. W zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone, strona powodowa jest stroną przegrywającą proces. Z uwagi jednak na cel niniejszego postępowania, a więc zapewnienie środków utrzymania oraz brak majątku, Sąd uznał za celowe nieobciążanie jej kosztami procesu, które stanowi jedynie część opłaty od pozwu w wysokości odpowiadającej stosunkowi, w jakim powództwo zostało oddalone.

Sąd nakazał również ściągnięcie pod pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwoty 360 zł tytułem części opłaty od pozwu w zakresie uwzględnionego powództwa. Podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w pkt 5 sentencji na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

SSR Barbara Nowak-Kulcenty